

Bernhard Hansen, Bakkemo fortalte at han kom fra Øya og skulle hjem. Gjennem skogen var den ikke bygget vei den gang, men den var en slags kjørevei.

Da han kom til Besijok, hørte han en hest komme ned bakken. Han indret sig over linen som skulle nedover så sent på kvelden.

Der var en bratt bakke og han så flere menn som breuset på sleden.

Da ~~han~~^{hesten} kom ned på flaten, hoppet mennene på siden - 3 på hver side og holdt en livkiste.

Følget dreief av nedover en skogsvei, til Reisaelven. Det var vanlig å kjøre ^{ni.} isen herfra. Bernhard kjørte ingen av følget og heller ikke hesten, og kuste på linen som var død på gårdene overfor, for han hadde ikke hørt om noen dødsfall.

Han gikk hjem og spurte linen som hadde kjørt forbi, men linen her eller hos naboen hadde man set noe livfølger, og heller ikke hørt om at noen var død der i nedelaget.

Wen dager efter døde hans egen kone. En hest fra en annen kant av bygda kjørte liket. Det hadde i mellomtiden vært lever, så det var glatt så flere menn måtte til for å breuse sleden ned bakken. Man kjørte sidewien til Reisaelven.

Bernhard fortalte ofte om dette syn.